

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **V. F.,** zastoupený Mgr. Petrou Bělicovou, advokátkou se sídlem v Praze 9, Pod pekárnami 245/10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 2. 2016, č. j. 41 Az 2/2016 - 21,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 2. 2016, č. j. 41 Az 2/2016 - 21, **se ruší.**

II. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 8. 1. 2016, č. j. OAM-2/LE-LE05-LE05-PS-2016, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

IV. Odměna a náhrada hotových výdajů advokátky Mgr. Petry Bělicové, **se určuje** částkou 8228 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2016, č. j. OAM-2/LE-LE05-LE05-PS-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Na základě tohoto rozhodnutí žalovaný podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zajistil stěžovatele v zařízení pro zajištění cizinců do dne 25. 4. 2016.

V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že krajský soud převzal při svém rozhodování v podstatě veškerou argumentaci žalovaného s tím, že neposuzoval předmětný případ zcela individuálně a v celém kontextu, kdy zejména převzal argumentaci týkající se důvodných obav, že by stěžovatel mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Krajský soud uzavřel, že o tomto nejsou pochybnosti, když se stěžovatel zdržuje na území České republiky bez platného povolení, a za situace, kdy mu bylo navíc uděleno správní vyhoštění, jež nabylo právní moci dne 24. 11. 2015 s tím, že měl lhůtu 30 dnů na to, aby z území České republiky vycestoval. K tomuto stěžovatel podotýká, že se soud ani předchozí správní orgán, který napadené správní rozhodnutí vydal, nezabýval otázkou intenzity a časového vymezení uvedeného jednání stěžovatele, když tento byl Policií ČR zadržen dne 2. 1. 2016. Termín pro vycestování stěžovatele tedy uplynul v souladu se stanovenou lhůtou dne 24. 12. 2015, s ohledem na to, že konec lhůty připadá na období vánočních svátků, kdy má stěžovatel omezené možnosti odcestování a vyřízení si případných formalit k tomuto vycestování. Stěžovatel byl ze strany Policie ČR zajištěn ve velmi krátkém časovém období poté, co došlo k uplynutí lhůty s tím, že bylo ze strany správního orgánu i soudu uzavřeno, že zde došlo k důvodné obavě z toho, že je zde nebezpečí porušení veřejného pořádku ze strany stěžovatele, a dále s tím, že se stěžovatel sám vyjádřil, že území České republiky nadále opustit nehodlá. Stěžovatel však nebyl dále v této souvislosti blíže vyzván správním orgánem, aby sdělil konkrétní důvody anebo aby dále osvětlil, zda hodlá i nadále setrvávat na území České republiky. Správní orgán pak dále konstatoval ve svém rozhodnutí, které následně převzal také krajský soud, že stěžovatel podal zcela účelovou žádost o mezinárodní ochranu; a k tomuto závěru pak dospěl tím, že tato byla podána teprve poté, co byl stěžovatel zajištěn. K tomuto však soud přihlédl opět bez dalšího konkrétního zjištění konkrétního případu, nepřihlédl k časovému hledisku podání žádosti o mezinárodní ochranu, v kontextu lhůty pro vycestování z území České republiky a době zajištění stěžovatele. Jelikož, pokud by soud zkoumal uvedené v celé časové souvislosti, nemohl by dojít k závěru, že se jedná o zcela účelovou žádost.

Z uvedených důvodů tímto stěžovatel trvá na své kasační stížnosti a žádá, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, č. j. 41 Az 2/2016 - 21, ze dne 4. 2. 2016 a věc vrátil zpět tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že dle jeho názoru bylo jednoznačně prokázáno, že by stěžovatel mohl v případě propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, a proto je nutné s ním vést řízení ve věci mezinárodní ochrany za současného omezení jeho osobní svobody.

Stěžovatel pobýval na území ČR od blíže nezjištěného data, přinejmenším však ode dne 8. 11. 2015; zdržuje se zde nelegálně a od listopadu 2015 maří rozhodnutí o správním vyhoštění, které vědomě nerespektoval. Na území schengenského prostoru pobývá neoprávněně již ode dne 17. 7. 2015. Třebaže při svém zadržení dne 8. 11. 2015 tvrdil, že do Polska vstoupil na základě platného polského víza až v září 2015, v Polsku se zdržel pouze 14 dní a na území ČR pobývá teprve asi měsíc, příslušnými orgány Policie ČR bylo zjištěno, že na území schengenského prostoru vstoupil již dne 29. 3. 2015 a od této doby jej neopustil. Dále bylo zjištěno, že stěžovatel skutečně disponoval polským vízem, jeho platnost však vypršela již dne 16. 7. 2015. Stěžovatel tedy opakovaně porušoval

platné právní předpisy a zcela jasně vyjádřil svůj úmysl v tomto jednání pokračovat, když sdělil, že nehodlá z České republiky vycestovat. Propuštění stěžovatele ze zařízení pro zajištění cizinců a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení svobody by mohlo ohrozit veřejný pořádek v České republice, neboť lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu České republiky. Stěžovatel také nemá na území ČR žádnou adresu pobytu a nedisponuje dle svých vyjádření finančními prostředky k pokrytí výdajů spojených se svým pobytem. Žalovaný je jednoznačně přesvědčen, že by stěžovatel mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR, a proto shledal zcela po právu naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, a to maximálně na stanovenou dobu 120 dnů. Nemůže rovněž pominout skutečnost, že cizincem podaná žádost o mezinárodní ochranu je podaná účelově, pouze s cílem oddálit možnost svého vyhoštění z území ČR, když o udělení mezinárodní ochrany požádal teprve po několika měsících nelegálního pobytu na území ČR, poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění, a po svém zajištění za účelem realizace správního vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Z výpovědí stěžovatele nic nevyplynulo v tom směru, co by mu bránilo v podání žádosti o mezinárodní ochranu dříve. Na základě okolností celého případu je žalovaný toho názoru, že správní orgán nejednal v rozporu ani s doporučením UNHCR o zajištění, Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod či s existující judikaturou správních soudů. Rovněž napadené rozhodnutí splňuje požadavky na ně kladené ustanovením § 68 správního řádu. Správní orgán aplikoval řádně na daný případ tzv. pojem veřejný pořádek, resp. jeho porušení, tedy takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečné závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES nebo usnesení Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 3 As 4/2010); uvedl dostatečné důvody pro omezení osobní svobody cizince, resp. potřebu izolace od ostatní společnosti, a to na potřebnou dobu proto, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek), srov. naposled rozhodnutí Krajského soudu v Praze, sp. zn. 44 A 36/2015 ze dne 26. 5. 2015. K vydání rozhodnutí dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu postačují již samotné důvodné obavy, že by cizinec mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Správní orgán v předmětném řízení zjistil existenci konkrétních skutečností, které ve svém souhrnu představují skutečné, aktuální nebezpečí závažného ohrožení veřejného pořádku, zejména zájmu společnosti na respektování a výkonu pravomocných rozhodnutí a respekt k právnímu řádu a pobytovým právním předpisům České republiky (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 99/2015).

Žalovaný konstatuje, že z podrobného rozhodnutí soudu jednoznačně plyne, že v popsaných skutečnostech správní orgán ve svém rozhodování nijak nepochybil, dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž stejně tak shodně dovodil zejména, že jednání stěžovatele (povaha a intenzita) představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.

S ohledem na uvedené, žalovaný považuje kasační stížnost za nedůvodnou, proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení

napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů uvedených v kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.

Otázkou výkladu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, ve znění účinném ode dne 1. 5. 2013 do dne 17. 12. 2015 (výklad je však použitelný i pro znění zákona o azylu po novele účinné ode dne 18. 12. 2015, neboť uvedené ustanovení je převzato do stávající úpravy), se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 - 30, publikovaném pod č. 2950/2014 Sb. NSS. V souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, publikovaném pod č. 2420/2011 Sb. NSS, jež se věnovalo výkladu pojmu závažné narušení veřejného pořádku v kontextu zákona o pobytu cizinců [zejména § 119 odst. 2 písm. b) tohoto zákona], a v souladu s judikaturou Soudního dvora EU k dané otázce, přijaté v oblasti volného pohybu osob v rámci Evropské unie a imigračního a azylového práva EU a citované v obou těchto rozhodnutích dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „*za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci*“ (viz rovněž rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013 - 22, ze dne 8. 4. 2015, č. j. 5 Azs 57/2015 - 18, a ze dne 12. 2. 2016, č. j. 5 Azs 16/2016 - 32, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud současně v mnoha rozhodnutích, např. v rozsudcích ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013 - 22, ze dne 27. 4. 2015, č. j. 1 Azs 21/2013 - 50, a ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 Azs 71/2015 - 31 (všechny dostupné na www.nssoud.cz), vyjádřil názor, že samotný nelegální pobyt cizince, byť ve spojení s nerespektováním rozhodnutí o správním vyhoštění, nepostačuje pro závěr, že cizinec představuje nebezpečí pro veřejný pořádek.

Konkrétně ve zmíněném rozsudku ze dne 5. 2. 2014, č. j. 1 Azs 21/2013 - 50, zdejší soud konstatoval, že „*samotná skutečnost nelegálního pobytu a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. v obecné rovině nedodržování předpisů upravujících pobyt cizinců na území České republiky, v souladu s výše citovanou judikaturou nemůže představovat skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti*“.

Z rozhodnutí žalovaného i z rozsudku krajského soudu přitom ovšem vyplývá, že stěžovatel má představovat nebezpečí pro veřejný pořádek právě s ohledem na svůj nelegální pobyt na území České republiky, resp. z důvodu nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění. Tento závěr je, jak vyplývá z výše uvedeného, nesprávný. Jak žalovaný, tak i krajský soud tudíž pochybili, pokud dospěli k závěru, že nelegální pobyt stěžovatele na území České republiky a nerespektování rozhodnutí o jeho správním vyhoštění představuje nebezpečí pro veřejný pořádek.

Pokud se při formulování svých závěrů krajský soud výslovně opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2015, č. j. 4 Azs 57/2015 - 37, pak je třeba uvést, že ani tento postup nebyl prost pochybení. Jak již bylo řečeno, ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, opírající se o usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, vychází z toho, že samotná skutečnost nelegálního pobytu a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavuje skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, tedy ani veřejného pořádku. V případě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2015, č. j. 4 Azs 57/2015 - 37, sice zdejší soud zmínil, že daný žadatel o mezinárodní ochranu představoval nebezpečí pro veřejný pořádek i s ohledem na nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění, od nyní projednávaného případu se ovšem uvedená věc podstatně lišila tím, že bylo zjištěno, že žadatel mařil výkon rozhodnutí opakovaně, nehlásil ztrátu cestovního dokladu, neplnil tedy ani další zákonné povinnosti. V nyní posuzované věci se ovšem nejednalo o opakované maření správního vyhoštění a celkové skutková situace byla podstatně odlišná.

Co se týká krajským soudem uváděného vývoje judikatury Nejvyššího správního soudu směřujícího údajně k tomu, že samotné porušení pobytového režimu či nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění by mělo znamenat, že cizinec, resp. žadatel o mezinárodní ochranu, představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, je třeba konstatovat, že takový tvrzený vývoj judikatury by znamenal popření a odklonění se od názorů přijatých v ustálené judikatuře zdejšího soudu vycházející z již zmiňovaného rozhodnutí rozšířeného senátu a tam citované judikatury Soudního dvora EU. Takový „vývoj“ rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu by si vyžadoval přinejmenším uplatnění postupu dle § 17 odst. 1 s. ř. s., tedy opětovné postoupení dané otázky k rozhodnutí rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu. Pokud tedy závěry vyslovené v rozsudku ze dne 27. 4. 2015, č. j. 4 Azs 57/2015 - 37, nemají být interpretovány jako exces z rozhodovací činnosti zdejšího soudu (a takové rozhodnutí by pak jen stěží mohlo být oporou pro závěry krajského soudu v nyní posuzované věci), je třeba vycházet z toho, že skutečný smysl tohoto rozsudku je jiný a krajský soud pouze přehlédl konkrétní skutkové a právní okolnosti tehdy řešeného případu, jimiž se lišil od případu nynějšího stěžovatele.

Nejvyšší správní soud proto stejně jako v rozsudku ze dne 10. 3. 2016, č. j. 5 Azs 2/2016 - 30, konstatuje, že samotná skutečnost, že žadatel o mezinárodní ochranu nerespektoval pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění, nepostačuje k závěru o tom, že tento žadatel představuje nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

K tomu, že stěžovatel rovněž nebyl zdravotně pojištěn, neměl nikde hlášenou adresu pobytu či odmítl prokázat svoji totožnost Policii České republiky, zdejší soud uvádí, že se jedná o skutečnosti, které neodůvodňují zajištění cizince, neboť tato jednání jsou víceméně nutnou „podmínkou“ nelegálního pobytu či vyhýbání se vyhoštění a nelze je brát jako přitěžující okolnosti, resp. jako okolnosti odůvodňující zajištění.

Ustanovení § 46a odst. 1 ve spojení s § 47 zákona o azylu, v aktuálním znění, dále vyžadují, aby před rozhodnutím o zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany (ať již z jakéhokoliv taxativně vymezeného důvodu) byly nejprve posouzeny možné alternativy k zajištění (mírnější donucovací opatření). Ty jsou do § 47 zákona o azylu nově vpraveny jako tzv. zvláštní opatření (povinnost zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené). Takové posouzení ovšem v daném případě provedeno nebylo, resp. žalovaný ani obecně, natož přezkoumatelným způsobem nekonkretizoval nemožnost uplatnění zvláštního opatření. Důsledky takového posouzení pochybení pro zajištění žadatele o mezinárodní ochranu se však Nejvyšší správní soud v daném případě nezabýval, neboť stěžovatel takovou námitku v kasační stížnosti neuplatnil; navíc by takové hodnocení bylo nadbytečné za situace, kdy rozhodnutí o zajištění v tomto případě každopádně nemůže obstát.

V posuzovaném případě shledal žalovaný a následně také krajský soud, že jednání stěžovatele naplnilo důvod pro rozhodnutí o jeho setrvání v zařízení pro zajištění cizinců, neboť jeho jednání představuje nebezpečí pro veřejný pořádek České republiky z důvodu, že na jejím území pobýval nelegálně a nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění a ve stanovené době nevycestoval. Nejvyšší správní soud nemůže s takovým závěrem souhlasit, neboť samotná skutečnost nelegálního pobytu a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. v obecné rovině nedodržování předpisů upravujících pobyt cizinců na území České republiky, v souladu s výše citovanou judikaturou nemůže představovat skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Je proto třeba přisvědčit tvrzení stěžovatele, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť žalovaným uvedené důvody (nelegální pobyt a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění) nelze samy o sobě bez dalšího kvalifikovat jako nebezpečí pro veřejný pořádek České republiky. Žalovaný se sice zabýval konkrétními poměry stěžovatele, avšak z těchto skutkových okolností vyvodil nesprávný závěr o naplnění důvodů pro setrvání v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Lze proto uzavřít, že žalovaný se dopustil pochybení, pokud neuvedl konkrétní důvody, které představují skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, a znamenají tak nebezpečí pro veřejný pořádek České republiky.

Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil.

Zruší-li přitom Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu, může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by krajský soud v

souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, vzhledem ke zjištěným vadám správního rozhodnutí, než zrušit rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že současně zrušil i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení. Ze spisu krajského soudu ani Nejvyššího správního soudu nevyplývá, že by stěžovateli v řízení o kasační stížnosti či v řízení před krajským soudem jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly; i vzhledem k zákonnému osvobození stěžovatele od placení soudních poplatků a ustanovení zástupce soudem tak stěžovateli žádnou náhradu nákladů řízení před krajským soudem ani před Nejvyšším správním soudem nelze přiznat.

Stěžovateli byla usnesením zdejšího soudu ze dne 29. 2. 2016, č. j. 5 Azs 37/2016 - 14, ustanovena zástupcem Mgr. Petra Bělicová, advokátka, se sídlem v Praze Pod pekárnami 245/10.

Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu za 2 úkony právní služby (převzetí věci, sepsání doplnění kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, a to za každý úkon právní služby ve výši 3100 Kč (srov. § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 advokátního tarifu) a náhradu hotových výdajů paušální částkou za každý úkon právní služby ve výši 300 Kč (srov. § 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem 6800 Kč.

Nejvyšší správní soud má za to, že nahlížení do spisu soudem ustanoveným zástupcem pro řízení o kasační stížnosti ve věci správního soudnictví je svou povahou úkonem patřícím pod § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu. Podle uvedeného ustanovení náleží mimosmluvní odměna za první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem. I když ze spisu není patrno, že by se před sepisem upřesnění kasační stížnosti uskutečnila první porada stěžovatelova zástupce s klientem, je třeba nahlížení do spisu, k němuž došlo poté, co byl advokát ustanoven zástupcem pro řízení o kasační stížnosti, pokládat za součást přípravy (a převzetí) zastoupení v řízení o kasační stížnosti, a to zejména též s ohledem na samotnou délku úkonu, jakož i na rozsah upřesnění kasační stížnosti.

Jelikož ustanovený zástupce doložil, že je plátcem DPH, zdejší soud takto vypočtenou částku navýšil o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, tj. 1428 Kč (srov. § 14 odst. 2, § 36 odst. 1, § 47 odst. 1 a 4 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném od 1. 1. 2015). Celkem tedy činí odměna ustanoveného zástupce 8228 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 22. července 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu